

**HAMDİ KOÇ
YALNIZ
KALDINIZ,
PEYAMI BEY!**

HAMDİ KOÇ
YALNIZ KALDINIZ,
PEYAMI BEY!

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Ebru Aydın, Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3375-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750733758

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

HAMDİ KOÇ
YALNIZ KALDINIZ,
PEYAMİ BEY!

ROMAN

♥can

Hamdi Koç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Çiçeklerin Tanrısı, 2017

Melekler Erkek Olur, 2017

HAMDİ KOÇ, 1963 yılında Fatsa'da doğdu. İÜ İngiliz Filolojisi'nden mezun oldu. İlk romanı *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. İkinci romanı *Melekler Erkek Olur* (2002) ile Türkiye'nin en çok okunan yazarlarından biri oldu. Bu romanı *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005) ve *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009) izledi. Koç sonraki romanı *Çıplak ve Yalnız* ile 2013 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'nü ve 2014 Orhan Kemal Roman Ödülü'nü kazandı.

Nazlı kızıma.

İlk ölümünden sonra, bir başkası yoktur.

1

Adamda öyle bir kuvvet vardı ki beni yakamdan tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Öyle bir kuvvet ki ne korku ne şaşkınlık, sadece hafiflik hissettim. Sırtım duvara dayalı, havada duruyordum. İnanmamakta serbesttim ama havada duruyordum. Adam beni havada kendine çekti, yüz yüze, burun buruna, gözgöze geldik. Gözlerinin karanlığı beni dehşet içinde bıraktı. Hayır, rüya değildi. O an anladım başıma çok kötü bir şey gelmek üzere olduğunu. O an o da anladı: aradığı bendim. Kendini onaylayan bir kısa hırıltı çıkardı. Sonra boğazımın iki yanında yakamı tutan iri yumruklarını daha da sıkı: gırtlığım patlayacakmış gibi ağzıma hücum ederken belinin üzerinde ağır ağır sağa döndü, beni de döndürdü, hırıltısı derin ve şehvetli bir tırmanışa geçti, kolları iyice gerildi, hız aldı ve o hızla beni gerisin geri duvara çarptı.

Boğuk bir inilti duvardan kopup içimde patladı.

Ölüyorum, dedim. Artık bunu anlayabiliyordum. Acı

çekiyor muyum, diye kendimi dinledim. Sadece içimin boşaldığını hissettim. Birden nefes alma ihtiyacım geçmiş gibi hafifledim. Sırtımdaki kemikler birbiri ardına çıtır çıtır kırıldı korkak kaçan bir farenin telaşlı ayakları altında adım adım kırılır gibi. Öyle, uzadıkça uzayan bir ses geldi içimden. Ne kadar zayıfmışım, dedim. Sonra adam beni bıraktı ya da ben artık elle tutulmaz bir hale geldim de beni artık tutamadı, duvardan aşağı kayarak yere serildim kaldım. Boynum da kırılmıştı. Başım omzuma düştü. Gözlerim benden uzağa savrulmuş yerde yatan elimin üstünde sabitlendi. Saatimi gördüm: bileğimde dönmüş, bana bakıyordu, bir tanecik Lonjinim, yüzünde karanlık pırıltılar halinde yağmur damlaları oynuyordu ölüm saatimi benden saklamak için.

Açık avucumda yağmur birikmeye başladı.

Yavaş yavaş ölüyordum. Birileri yetişip hemen bir şey yapmazsa ölecektim. Kimse yetişmiyordu. Bela aramayanların o saatte girmemesi gereken bir sokaktı. Benim de girmemem gerekirdi. Çiş yapacak bir yer mi arıyordum? Yoksa ne? Sokakların karanlığıyla işi olan biri değildim ki. Hatırlamaya çalıştım. Çünkü insan hep 'niye?' diyor. 'Bunlar niye oldu?' Açıklama yapma, kendini mazur gösterme ihtiyacı duyuyor. Başına kötü bir şey gelirse suçlu sen olursun. Bizde öyledir. Ne işin vardı, derler, gecenin o saatinde, o karanlıkta, o yağmurda, o sokakta, o kafayla? Girmeseydin kardeşim! Derler. Sonunda özür dilemek zorunda kalırsın. Ben, daha o sırada, özür dilemeye başlamıştım. Diyordum ki, daha geçerli bir özür ihtiyacı içinde, aslında sadece Beyoğlu'nda yürüyordum, hiç sağıma soluma bakmadan, zaten fırtına göz açtırmıyordu, yüzümü şiddetli yağmurdan, sulu kardan korumak için öne eğmiş, kararlı adımlarla evime doğru yürüyordum, sabaha karşı kar yağacağı söyleniyordu, seviniyordum, hiç değilse o gece hayatı seviyordum,

kendimi seviyordum, kimsenin işine karışmıyordum, çişimi tutuyordum, birden bir şey oldu, birden bir kız sesi duydum, bir genç kız sesi, sol taraftaki sokağın içinden, karanlıktan, derin ıslak karanlığın dibinden, yardım istiyordu, kayıtsız kalamadım, kalamam, çünkü ben de babayım, yardıma koştum, nasıl koşmazsın, kim olsa koşar, gencecik bir kız sesi, fırtınanın öfkesini bile delip geçen bir imdat çığlığı atıyorsa hele, gecenin o saatinde.

Hepimiz bir gün bir hayat kurtarmanın hayalini kurmuşuzdur.

Hiçbirimiz bir gün bir karanlık arasokakta bir ıslak duvarın dibine serilmiş kımıltısız yatarken birilerinin gelip hayatımızı kurtarmasını bekleyebileceğimizi düşünmemişizdir.

Kimse gelmedi. Adam başımda dikiliyordu. Ölmemi seyretmek için mi, yoksa daha başka bir şey yapmayı mı planlıyordu, anlayamadım. Korkmaya başladım. Gencecik, acınmayı hak eden bir erkek sesiyle çığlık atmak istedim sokağın başına doğru. Ağzımı açamadım. Sadece çenem hafifçe oynadı, dişlerim birbirine sürtündü. Adam eğer buna dikkat ettiyse annesine küfür ettiğimi düşünüp daha da kızmış olmalı, yine benim suçum, çünkü birden sağ ayağını kaldırıp topa vurur gibi gerildi ve o kadar. Gerisini hiç hatırlamıyorum. Ama tabii o hızla kalkan bir ayak o hızla inmiştir, indiği yer de suratım olmuştur. Kimsedem o tekmenin suratına inişini hatırlaması beklenebilir. Hiçbir beyin, zaten, onu görmeye ve kaydetmeye dayanamaz, o andan bir an önce kendini kapatır, kendi içinde ya bir son arar ya bir sebep.

Tekmenin üstünden ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Ölecek kadar geçmemişti besbelli. Tekrar görmeye başladığımda hâlâ karanlıktı, hâlâ yağmur yağıyordu. Yağmur şimdi yüzüme yağıyordu. Devrilmiş, boylu boyunca yatıyordum. Sol kolum yukarıya doğru savrulmuş,

başım kolumun üstüne düşmüştü. Gören tek gözüm ağır yağmur damlaları altında çırpınıp duruyordu; açık tutmaya çalıştığımın değil, ama kapanmıyordu. Burnumun dibinden akıp giden çerçöp dolu sokak sularını, bir de adamın bordo renk ayakkabılarını görebiliyordum. Kahverengi bile değil, bordo! Bir katile yakışan bir zevksizlik. Neyse, bir de onun için üzülemezdim. Neden acı çekmediğimi anlayabiliyordum, sarhoştum, ondan, ya da şoktan. Ama neden hâlâ ölmediğimi anlayamıyordum. İnsan bu kadar dayağı rüyasında yese ölür, ben niye ölmüyorum, diyordum. Yo, ölüme meraklı olduğumu düşünmeyin, hele bu tür bir ölüme. Hayır. Ondan değil. Sadece bu böyle sürerse birazdan kimbilir ne korkunç bir acı beynimi kavurmaya başlayacak diye korkuyordum. Tabii adamın benimle işinin bittiğini, beni öyle bırakıp gideceğini varsayarsak. Gitmiyordu. Başımda dikiyordu. Daha ne? dedim. Daha ne yapacak?

Bekledim.

Adam gecenin tek sahibiymiş gibi rahattı.

Yalnızlığın çeşitleri ve dereceleri konusunda güçlü fikirlere sahip biri olduğumu düşünürdüm. Her romanımı yalnızlıkların gökkuşağı gibi inşa etmiştim. Kat kat yalnızlık. Bitmiyordu. Herkesin yalnızlığı başkasının yalnızlığında yeniden başlıyordu. Her yalnızlık başka bir yalnızlığa bitiyordu. Öğrenmiştim, biliyordum ve anlatmıştım. Şimdi tüm kemiklerim kırılmış, etime saplanmış, beni öldürürken bambaşka bir yalnızlık türü keşfediyordum: ölümüzeri yalnızlığı. Üstelik hayal ederek değil, yaşayarak. Ölerek, yani. Bunun anlatamayacağım bir yaşantı olduğunu hüznle düşündüm. Hayatta aklımın kaldığı son şeyin yine bir yalnızlık olması sarhoşça bir ironiydi. Adama dedim ki,

Öldüğüme değil, ölüşümü anlatamayacağıma üzülüyorum.

YAPRAĞIN VE KÜLÜN HUZURU. NE HATIRA NE BAĞLILIK NE KORKU
NE ÜZÜNTÜ. PEYAMI BEY'İN FİKİRLERİ VARDI, VE SESSİZ BİR
DİNLEYİCİYE KENDİNİ ANLATMA ARZUSUYLA DOLUYDU. HAYATA
VE SONRASINA DAİR. HAKSIZ ÖLÜME, O ÖLÜMÜN HAYATA BIRAK-
TIĞI YÜKE, SONRASINA TAŞIDIĞI ACIYA DAİR. GERİ DÖNENLERİN
YALNIZLIĞINA, CEVAPLARIN İMKANSIZLIĞINA. VE KENDİNE DAİR.
SIRLARI, YALNIZLIĞI, GİZLİLİĞİ. BİR HIÇ VE BİRÇOK HIÇ PEŞİNDE
HEBA OLAN BİR HAYATTAN SONRA. GERİ GETİRMEYİ HAYAL
ETTİĞİ KAYIPLAR. KAYIP LİSAN. İKİ DÜNYA ARASINDAKİ. O YASAK
O UNUTULMUŞ BAĞ, YAŞAYANLARLA ÖLÜLER ARASINDAKİ. VE
KENDİNİ ADADIĞI İLİM. YAŞAYANLARIN RÜYALARINDA DİRENEN
ÇIĞLIKLARDAN SES SES, HECE HECE. RUHUN DOĞUM ANINA GERİ,
KARANLIKLAR İLMİNİN İÇİNDEN.

